

“Els adversaris no han estat partits sinó especuladors”

Carles Pàramo, davant la Ciutadella de Roses QUIM PUIG.

Jubilat, retirat o a la reserva? Estic a la reserva, almenys mentalment. El meu cor continua batejant per Roses i quan vaig pels carrers pateixo. Si veig que les coses no van, faig arribar notes o queixes als que hi tinc accés, del partit que sigui, amb “Vols dir que això no ho esteu deixant?”. Una altra cosa és si em fan cas o no. No puc passar per un carrer sense ajupir-me a collir el paper que no hi hauria de ser. Encara hi és a temps, de tornar-hi. Quim Nadal s’hi acaba de posar. Sí. En una trobada de dos exalcaldes com Quim Nadal i Joan Armangué va sortir això que deia abans. I

es veu que els passa el mateix que a mi quan caminen per la seva ciutat: no es poden desentendre del que veuen. Per això, quan em pregunten si estic pensant en escriure les meves memòries, solc contestar: “El títol serà Memòries del futur.” Prefereixo parlar del que es pot fer al poble que no del que s’ha deixat de fer. A la voluntat de tenir incidència en la política de Roses, tampoc hi renuncia. Faig articles sobre la renaturalització de la plaça de Catalunya, sobre el mal funcionament de Xaloc... Sí, expresso la meua opinió, que no deixa de ser crítica. Quan una cosa t’indigna i penses que sembla estrany que ningú s’hi hagi fixat, no te’n pots estar d’expressar-ho en veu alta perquè arribi a qui ha d’arribar. Per exemple, el cas de Xaloc [Xarxa Local de Municipis de la Diputació de Girona], que s’ha convertit en un organisme completament deshumanitzat. No me’n puc estar i per això ho dic. Militant de CDC des del 1982, va entrar en la política el 1987. Com va anar? Vaig entrar per l’aprovació del pla general de l’any 1983, que permetia construir a la carena de la muntanya del puig Rom, i per l’abandonament de la Ciutadella. I no eren raons ideològiques, sinó de disseny de poble. Valorava i valoro el patrimoni històric i cultural i entenien i entenc que no s’ha de deixar destruir el patrimoni natural. Entenia que no s’havia de deixar edificar allà on li surti dels nassos a qui sigui i que calia valorar allò que tenim de patrimonial al poble. Això em va fer decidir. Vaig entrar a Convergència a Roses perquè els que governaven, que eren del PSC, ho feien, al meu entendre, malament. Però la meua ideologia era el poble de Roses i Catalunya. La normativa urbanística va planar damunt la seva manera de governar. Jo sempre he dit que si tu augmentes el sòl edificable vas en detriment dels que ja viuen al poble, perquè com més oferta, més baixa el preu. En canvi, si limites els creixements i, per contra, fas un passeig, fas un port esportiu, cobreixes la riera i poses una biblioteca, un teatre i una piscina, revaloras el patrimoni de la gent que ja viu al poble i puja el valor de la seva finca. Urbanitzar és en benefici d’una gent que ves a saber d’on venen i, en canvi, revalorar el poble és en benefici dels que ja hi són. Aquesta ha estat la meua manera d’entendre el creixement dels pobles. Per cert, ara he vist que l’alcalde de Siurana diu que no vol cap títol turístic. L’aplaudeixo. L’entenc: “Doneu-me eines, planificació, i després ja ho veurem.” Va aterrar en la política local el 1991 per substituir Joan Bataller. Vaig entrar a CDC el 1983 i ja tenien aquestes idees. Els savis del partit, López de Lerma, Arcadi Calzada i d’altres, van fitxar Joan Bataller. Nosaltres vam advertir-los que era perillós perquè el seu únic interès era especular. Ell ja era un home polèmic al poble. Venia del franquisme i tots sabem com es guanyava la vida. Després del fiasco de la famosa moció de censura dels mexicans, la gent del partit va decidir que no podíem tornar a presentar aquella persona. Els que ens vam manifestar amb més vehemència vam ser en Miquel Gotanegra i jo. Vam anar a veure Miquel Roca i ens va designar a l’un com a delegat local de CDC i a l’altre com a cap de llista. Aquesta va ser la meua entrada en la política. I ja van tenir sarau des del primer moment? En les eleccions vam empatar amb els socialistes i vam pactar amb el PP. Un regidor del PP va fer una jugada: va fer veure que s’havia equivocat, perquè així s’havia de rectificar a través d’una moció de censura, per tornar al que estava previst i evitar així que hi hagués cap altra moció durant el mandat. Finalment vam repartir-nos dos anys i dos anys amb el PP i així vaig ser alcalde per primer cop, el 1993. La política local llavors era així. Estàvem aprenent a fer política. Sempre hi havia persones

nobles a tot arreu, però en els pobles turístics els interessos dels especuladors ho enterbolien tot. Estic convençut que als dos regidors del PP que van marxar del govern al final del primer mandat no els va fer marxar el partit. En els seus 16 anys en la política local ha hagut de ser molt pactista. A mi em va agradar poder pactar sempre amb tothom. Soc un gran conversador i, en contra del que es volia fer veure, no feia res al poble sense consultar-ho amb persones de la meua confiança, i entre elles n'hi havia d'esquerres, de dretes i de tots els colors. Amb els meus equips em vaig entendre sempre molt bé fins que Unió es va entremetre i tot es va embolicar. Jo he estat un gran enemic de la coalició Convergència i Unió. A Roses, Unió era el cavall de Troia. Els especuladors feien servir Unió com a gran cavall de Troia. Sembla que vulgui dir que ha tingut més aliats a fora que a dins. Si més no, he tingut tants aliats a fora com a dins i sempre m'he escoltat la gent gran del poble. Quan vam fer el port esportiu, vaig consultar-ho. Jo havia estat lluitador anti port esportiu. Però hi vam saber donar la volta i vam aconseguir que fos un port esportiu acceptat pel 76 per cent dels habitants, segons una enquesta que vam fer. El vam plantejar amb els principis dels que havíem estat anti port esportiu. Vam trobar la fórmula: port esportiu de promoció pública, 100 per cent municipal. Vam ser els primers. Havíem vist que al poble li convenia un port esportiu. En arribar al govern vaig afrontar els temes complicats. Venia jo a transformar el poble i el port esportiu hi ajudava. Vaig escoltar-me els que m'ho recomanaven, i vaig fer bé. Quan sent que la política ara es judicialitza, a vostè això li deu fer gràcia. Què m'han d'explicar, a mi, de judicialització de la política! A mi m'han portat als tribunals 14 vegades i cap d'elles ha arribat a judici. I totes venien del mateix costat. Si no hi hagués hagut aquesta interferència constant de les persones del món especulatiu de Roses, fins i tot els que van posar Casamitjana d'alcalde, que són del mateix grup, hauria estat plàcid i hauria estat una meravella ser alcalde de Roses. Ser alcalde de Roses m'ha provocat una llaga d'estómac i vaig estar a punt de dinyar-la. Una nit vaig anar a dormir i no tenia clar si em despertaria. He disfrutat molt, però també he patit. Ho tornaria a fer? No me'n penedeixo; sabent el que he passat, ho tornaria a fer. Totes les denúncies eren falses. En les eleccions que vam guanyar el 2007 però que em van fer perdre l'alcaldia, els meus enemics van fer una plana web on explicaven mentides. Van arribar a dir que jo tenia un helicòpter i un iot a no sé on. Si la meua gran il·lusió era tenir un olivar! Els que van governar del 2007 al 2011 es van beneficiar d'una campanya fake. A part de les 14 denúncies que van animar la vida a uns quants jutges, vaig ser víctima d'assetjament mediàtic de les xarxes. En aquell moment va parlar d'un pacte liderat per un 'capo', amb un acòlit, amb un esbirro i un venut. Aquell govern del 2007 que va posar d'alcalde Magda Casamitjana tenia autors i els que van aturar Roses tenen cognoms: Bataller, Moyano, Ortensi i en Berta i en Pep Pagès. Allò era el govern del mal. Casamitjana encara viu de la política. Aquests quatre anys van aturar el poble. Teníem un pla general. Vam arribar al mandat amb un POUM aprovat inicialment que era impecable quant a sostenibilitat. Era un POUM amb la voluntat de dotar el poble de valor, tancàvem creixements i no destruïem l'entorn. En aquella època Roses va perdre. Es va agafar el pla general que havíem fet i el van desvirtuar. Parlo de la zona del Mas d'en Puig. Però el 2011 vam recuperar l'alcaldia i ens vam posar d'esquena a aquest projecte. I el 2013 els jutges van tombar aquell pla general. En el pecat hi ha la penitència. A Roses ara encara anem amb el pla del 1986, reaprovat el 1993. Qui han estat els seus principals adversaris? Els adversaris no han estat mai ERC, el PSC o el PP, han estat moviments especulatiu del poble de Roses. Els adversaris no han estat partits sinó especuladors. L'economia és positiva, l'especulació és negativa. La via pactista, tornant enrere, li va funcionar, no? El 1995 vam necessitar ERC per tenir majoria (Ramon Pujol) i vam governar 4 anys; el 1999 vam tenir majoria absoluta i vam continuar governant amb ERC. Una de les persones amb qui em vaig entendre va ser Vicenç Juanola, d'ERC. I també amb en Pere Sanés, del PP. Són gent amb qui discrepava però que tenien un projecte pel poble. Ara em queixo, és que no tenen un projecte de poble: creuen que dient que cal ser sostenible i feminista ja en fan prou. Això no és tenir projecte. S'hauria d'anar a la substància i no s'hi va. En els plantejaments electorals costa trobar projectes de ciutat. A la Diputació hi va entrar el 1991 i el 1999 en va ser president, durant 8 anys. Quan hi vaig aterrar no sabia gaire on anava. Primer em van fer diputat de Publicacions amb en Salvatella i llavors, diputat de Cultura. Vaig aprendre moltíssim. Vaig voltar la província de dalt a baix. Vaig disfrutar molt. Era el meu escapament dels problemes que tenia a Roses, que eren molts. Recentment he llegit que hi ha qui diu que la Diputació és una gestoria. No és cert. Hi ha ajuntaments que no tenen una estructura adequada i la Diputació els la completa. Per exemple, poblacions de la costa amb 80.000 o 90.000 habitants a l'estiu i 15.000 o 20.000 a l'hivern no es poden permetre segons

quina estructura i la Diputació és per a elles un gran suport. En els meus dos mandats (1999-2007) vaig conèixer el 100% dels alcaldes. Tenim, per exemple, festivals de gran èxit gràcies a l'impuls donat en el meu mandat. Tothom em demanava un milió [de pessetes] i jo sempre els donava 900.000 pessetes, així, en lloc de satisfer deu pobles, en satisfeia onze. La Diputació ha solucionat mancances als ajuntaments, com per exemple amb Xaloc. Però és clar que no funciona com hauria de funcionar. Com és? Al Congrés dels Diputats van passar la llei de regularització i harmonització de les administracions locals quan jo era diputat. I com a alcalde de seguida vaig veure què passaria. I va passar: van buidar el poder dels que eren elegits en favor dels funcionaris. Els funcionaris estan lligats a una disciplina i a un sou, i els elegits, que en l'administració som els interins, actualment no manen. Avui en dia, les iniciatives que hi ha als governs tant de l'Estat i de la Generalitat com dels ajuntaments són iniciatives dels funcionaris tècnics d'aquestes administracions, i els polítics, en lloc de qüestionar-ho o dir "No, per aquí no hi passo", només estan pendents que ningú els foti al jutjat per un informe desfavorable. Els polítics estan capats, no tenen iniciatives. Ho vaig dir a Madrid: "Vostès han convertit els funcionaris en els ulls i les orelles del rei." Des de Madrid van fer una directiva i disposen de tots els funcionaris per imposar-te-la. Les iniciatives dels que han estat elegits no existeixen. Deia que Xaloc no funciona com caldria. Els ajuntaments un per un i per separat no podrien tenir un cos jurídic dedicat a tramitar i vam fer un cos comú per a tots. Quan ho vam crear, entre el 1999 i el 2007, era una infraestructura d'estat. L'única diputació que no tenia xarxa local de tributs era la de Girona, s'havia repartit, per mi sense gaire sentit, als consells comarcals. Ho vam recuperar, amb molta contestació d'alguns consells comarcals. Nosaltres vam crear Xaloc com una quarta part de l'agència tributària catalana i per millorar l'economia dels ajuntaments i millorar la qualitat en la resposta. I què passa actualment? Hi ha uns funcionaris que actuen dient "La llei diu això i ja t'espavilaràs". I et desestimen qualsevol al·legació que facis, sabedors que val 2.000 euros anar al contenciós administratiu. Saben que la gent desistirà. I, és clar, les injustícies són enormes. Com que la paraula del policia està per sobre del ciutadà, se'n pot fer un abús. Hi ha un abús i tots ho sabem. Dins de Xaloc hi hauria d'haver el defensor del ciutadà per quan algú se sent perjudicat. Com veu en la distància el seu pas pel Congrés dels Diputats? Va ser una sorpresa per mi. Anava de número tres i no comptava sortir. I patam. En les últimes dues legislatures, Convergència n'havia només tret dos. Vaig tenir molts vots en molts poblets petits. En aquells quatre anys vaig fer la cessió d'alcaldia a Montse Mindan. Hi ha bones persones que pensen pel poble en tots els partits. No vaig plegar de l'alcaldia, jo vaig cedir el pas a una persona. Ja m'ha quedat clar que en qualsevol moment pot tornar. M'ho hauria de pensar molt. De tota manera, ara ja han passat quatre anys. Ara es veu tot diferent. Hi ha perspectiva. Les memòries? Ara començarem. No he anat a molts actes per no fer ombra a ningú. Al ple no hi vaig per no condicionar debats.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 23-10-2022, Pàgina 16

-El Punt Avui. Nacional 23-10-2022, Pàgina 14

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/2208280-els-adversaris-no-han-estat-partits-sino-especuladors.html>